

A tűzlotróponyvától a drónokig

Velőtrázó sikoly harsant a sötétségben. Forró, vérvörös lángok mardosták az iskola rideg, ózon falait. Koromfekete füst ömlött, lángnyelvek pusztítottak, téptek, marcangoltak, gyermekek kiáltásai szálltak a csillagtalan égbolt felé. És ekkor messze, messze megszólalt egy telefon.

- Tessék? - kérdezte egy fáradt hang.
- Jó napot, Kovács Pál vagyok... - hadarta egy izgatott hang a telefonból.
- Tűz van!! Tűz a Május 35. - e út 99. - ben! - vágott a szavába egy másik kétségbeesett férfi hangja.
- Az elromlott tűzcsap mindenit! - káromkodott a fáradt hang. - Azonnal indulunk.

Szирénák hangja hasította a levegőt, hatalmas vörös autók száguldoztak a homályba burkolózó utakon. A horizontot izzó pernye takarta. Csikorogva fékeztek le a kerekek a lángoló épülettömeg előtt. Még meg sem állt az emelőkosaras tűzoltóautó, mikor döngve kicsapódott az ajtaja, s két tetőtől talpig szkafanderbe, meg gázálarcba öltözött, vaskos bőrtömlőkkel állig felfegyverezett férfi ugrott ki rajta, hátukon nehéz légpalackokkal. Farkas János, és Richard Márton lánglovagok a szélnél is sebesebben futottak bele a lángtengerbe. A tüzek örvénylettek, pörögtek-forogtak, tomboltak, gomolygó füstfelhőket okádtak. Ekkor árnyék vetült a két bajtársra, a tűzön, és szikrán keresztül, lófarokba köttött haját megrázva bicegett feléjük Kovács Pál, a biológia tanár.

- Az utolsó pillanatban érkeztek! - recsegte. - Szerencsére időben észleltük a tüzet, és a diákok többséget már kimenekítettük, de a 4. b osztály benragadt az épületben!
- A 2. emeleten van a termük.. - nyögte, aztán összeroskadt a földön.
- Azonnal indulunk! - vágta rá gondolkodás nélkül az erős János, majd odakiáltott a megérkező tűzoltóautók ablakán kihajoló férfiakra:
- Péter, te hívj erősítést, Dávid te szervezd meg az oltást, mi bemegyünk. - intézkedett. Rendíthetetlen Péter a telefonja után kapott, hogy riassza a Magyar Honvédséget...

Zuhogott a víz, kavargott a tűz, újra megvívták örök háborújukat. Vámpírok, koboldok, zombivámpírok, manók, boszorkányok, farkasemberek, sárkányok, kimérák, kígyók, csontvázak tömegeit keltették életre szívárványos, színes-szagos lángok sokasága, ősi kelta rúnákat, hireoglifákat, motívumokat, és tündéreket, keltettek életre a vízáradat tajtékzó habjai. Forró bazaltból megszülető szörny óriások, élőhalottak, ocsmány ork seregek és golconda legesleggyönyörűbb gyémántjának fényében tündöklő, igazgyöngy-ként, örömkönyként, tündöklő vízcseppek alkotta oroslánok, szellemek, T-rex-ek, csaptak össze fantasztikus akrobata táncmozdulatokkal, rugásokkal, s ugrásokkal... Az asztalokat, székeket, szekrényeket rikító neon színű lángok, szürkésfekete füstfelhők, csillámló szikrazuhatagok emésztették el. A förtelmes, iszonyatos, maró tűz mindent elhamvasztott, szétolvasztott és elégetett. Az ébenfekete falakról vadul száguldozó, szeszélyes vízfolyam zúdult alá, párát hullatva a színarany tűz óceánjára. Azúrkék víz kavalkád ömlött mindenfelől. Márton és János folytatta elkeseredett útját a végtelen lángtenger ellen...

Eközben a Magyar Honvédség irodájában egy Mentő drón készült a felszállásra...

Gomolygó, táncoló, örvénylő görögtüzeket, spirálos, cafatokra robbanó és csillagok milliárdjait szóró robbanásokat, kék, zöld, piros tűzijátékokat kerülgetve jutoit el a két

lánglovag a 2. emeletre vezető lépcsősorra. Ekkor a hófehér oltóhabot szanaszét szóró Márton egy meggyulladt ruhájú embert vett észre az aranyvörös lángcsóvák között. A súlyos károsodást szenvedett György tanár urat, kinek balul sikerült kísérlete miatt gyúlladt ki az iskola.

- Majd én kimentem!!! - kiáltott fel Farkas János, csupa erő, csupa izom karjai közé zárva a reszkető, zúzott bordájú férfit.

János markában tartva a szerencsétlen György tanár urat, kiugrott a közeli nagy, üvegtáblás ablakon...

Jéghideg, üdítő szél csapott a bátor János arcába miközben szabad esésben zuhant le, a második emeletről. Fejéből elszálltak a gondolatok, gyomra forgásán kívül nem érzett semmit, csak zuhant és zuhant az elmosódott csíkok között. Boldognak és szabadnak érezte magát... a szél felborzolta haját..tűzdémonok villantak fel a háta mögött..fantáziájában a világot megváltó szuperhős volt..a félelmeit, kétségeit legyőzte az igaz szeretet.. testét átadta az elemeknek, a világmindenségek, a súlytalan, fagyos, fekete úrnek. csak zuhant tovább, arccal előre, a térdőbe. Talán még érezte, ahogy csontvázat felfogja valami könnyű, puha, de mivel lassan, nagyon lassan süllyedt az öntudatlanságba, azt képzelte, hogy selymes virágok, ezüst fehér orgonák, püspök lila levendulák, citromsárga tulipánok. smaragd zöld füvek, bordó rózsák fogják fel pehely könnyű testét. Pedig, valójában száz meg száz diák feszítette ponyva mentette meg az életét. Végül Farkas János hosszú, mély álomba merült... A kinlódó arcú, hatalmasakat huppanó György ellenben egyetlen pillanatra magához tért, s ezt suttogta, elhalóan:

- Mária... a wc- én.. - azzal elájult.

Dani, egy egyszerű, fiatal tűzoltó aki a ponyvát cipelte. azonnal a rádiója után kapott.

- Píííííí!!! - visított fel a rádiókészülék a füst és tűz felhők alkotta sárkánykigyókkal lázasan harcoló Márton övén. A lángoló kardot forgató Marci dühösen kapott a szerkentyű után.

- Igen? - kérdezte élesen.

- Egy kislány bent ragadt az egyik Wc - ben!?? - süvöltött Dani.

- Ó! - döbbent le Marci. - Meg kell keresnem! - csillant fel pajkos szemében az elszánt durcás fény.

A tűz tombolt, őrzöngött, rombolt. Mindent atomokra bomlasztott. Nem csoda, hogy egy árva kislány megijed tőle, és bezárkózott egy ripegő, ropogó toalett fülkébe. Túlfűtött képzelete az kísérteteket festette a gyönyörű, arany fehér lángok minden porcikájára. Ott a mosdó kagylóra borulva, félelemben és, rettentő hőségben, némán zokogva imádkozott. Imádkozott egy ízig-vérig bátor hőséért, egy igazi hős férfiéért, aki megmenti. Szíve egyre csak verte mellkasát, ahogy kiejtette ajkain a galambként elszálló szavakat.

- Édes Istenem, ha valóban létezel, valóban uralkodsz a fellegekben, valóban ott van veled a mennyben jó apám, és drága édesanyám, akkor kérlek segíts! Ne hagyd, hogy elnyeljen a forró, sűrű tűz. Hadd éljek, hadd reméljek, hadd álmodjak szépet, hadd legyek boldog, örök gyermek! És kérlek téged Jézus Krisztus, tisztíts meg engem, feledd el kicsiny bűneimet, adj nekem békét! Mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökkön örökké: Ámen. - lehelte szegény Mária.

Márton egy titkos belső sugallat, belülről érkező lágy szellő ösztönözte arra, hogy pont abba a Wc-be menjen, ahol a bajba jutott feküdt. Mint a szent erő szállt volna beléje, úgy futott

mindennél, és mindenkinél gyorsabban, tűz, víz, és vér, és élet, és halál között. Futott, futott, a fénynél is sebesebben, felkapta a szőke árvát, kinek, mély indigókék szemeiből a hála könnyei gördültek ki, ki olyan volt mintha a lenyugvó tavaszi nap utolsó sugára szikrázna fel a friss, zamatos, omlós hóból kibúvó szűz hóvirágon, mely a világ jóságát és szeretetét jelképezi, a maga bájos kecsességével, szomorú mosolyával..Márton a veszélyben, és zúrban jött rá arra, hogy..szerelmes!!!!

Észvesztő, fergéteges, fantasztikus szuperhős, ugrásokkal, csapásokkal, táncmozdulatokkal, futott, pördült, át a kízó tűzön. Százegy ugrással a gigantikus tűz és fényjátékon keresztül. Ezer vágással a tűz, víz, és por tigriseken, oroszlánokon, elfántokok, macskákon, kutyákon, gorillákon, szürke farkasokon, papagájokon, denevéreken, trollokon szörnyeken, s rémeken. A szerelem ébresztette lázas hévvel meghajtva, hányva eljutott az első emeletre. Ott nagy levegőt vett és a kezében tartott törékeny virágszálat egyszerűen, az utolsó utáni pillanatban..eldobta.

Mária szemkápráztató tripla szaltóval, sikítva szelte át az atom bombaként robbanó tüzeket... majdnem kimerevedett a térben..Háromszáz kacagó, vidám gyerek tenyere kapta el ..

Ebben a megrázó minutumban a tíz emeletes iskola és gimnázium beomlott. Rengeteg visszhangzó kiáltás hangzott fel, öt-tíz-száz ezer vasbeton, szikla, szétspriccelő szupernóva lebegett a Föld kerekészen. Márton kedves mosollyal az arcán lezuhant a feneketlen mélységbe...

A világegyetem összes torkából egyszerre törki a sírás. A nemes Márton, aki kétségkívül rászolgált a vitéz Márton névre, akit mindenki szeretett. Nem lehet, hogy ilyen szomorú vég érje el, akár az Isten haragja. Ekkor egy Mentő drón száguldott keresztül égen, és földön, mesteri precizitással kapva el a hős Mártont. A drón rakétaként lőtt ki a kiviruló ég felé. Nyomában tisztító zápor hullott az iskola hamvaiba. A felkelő nap csillogó-villogó sugarai mesés, népies táncban összefonódtak az éltető esővel, így egy szivárvány ragyogott fel az önfeláldozó Márton feje körül.

A drón, hátán a magyar nemzet hőisével továtűnt a hajnali égbolton...
Éljen a te szívedben is a tüzzel dacoló lánglovagok legendája!
